

Buổi Chiều

Buổi chiều, tự nhiên nhớ đến làng quê xưa thật nhiều, nhiều hơn tuổi đời mình chông chất những bản khoản với kiếp sống lưu vong, và những gì chưa trọn vẹn...

Những cơn gió trong lúc hoàng hôn, mát rượi, đi bên người tình có tay trong tay, quàng vai ấm. Nước mát, trời xanh, cành lá đong đưa, con chim trắng bên bờ hồ trông rất cô đơn nhưng không thiếu tự tin, và đời mình rồi cũng sẽ như thế, cũng có khi sẽ đứng một mình dưới bóng hoàng hôn, ngược mặt nhìn đời như thách thức với những trống vắng, lạnh lùng.

Kiếp con người, thật sự không đủ dài để trọn vẹn những ước mơ cùng nhân thế, nhưng cũng không quá ngắn để ngồi mà than thở. Chập chững bước lên đài thương yêu hay vững vàng đứng trên mọi đau khổ... Rồi cũng sẽ chỉ mình ta trên con đường, rất một mình. Không thể tự khắc tên mình trên tảng đá trăm năm? Hay đi quanh chỗ nằm để thấy bóng dáng con tim khập khễnh trong dòng máu đỏ ngậm ngùi, thương tiếc cho cho những nhịp đập lẻ loi!

Hân hoan với mặt trời khi được kiếp người hay băng khuâng khi nhập vào nhân thế đầy những xót xa? Mẹ cha hỡi! Rồi cuộc đời sẽ được bình yên? Ai sẽ biết, ngày sau sẽ ra sao? Và bao lâu, để mình còn nhìn thấy được màu xanh của lá và màu trắng của mây? Con nước trôi từ nguồn sẽ đổ ra biển cả mênh mông, phiêu du một đời vô tận, rồi cũng có ngày về với mẹ cha.

Có vài chiếc lá rơi trên bờ cỏ, người đi rồi, ta chợt thấy cô đơn trong buồn tênh, ta thấy mình bơ vơ giữa đất trời xa lạ, chợt thấy mình thật bé nhỏ như “cậu bé mồ côi” trong cuộc sống đầy tình người(?). Giữa chốn nhân gian mà lại vắng bóng người.

Buổi chiều qua giữa đời mình trong cô quạnh, gió đầu thu sao nỡ lạnh lùng, trời đầu thu sao nghe có mưa đông về, và mặt hồ thu sao có giá băng để thân người hóa đá! “Em đi mau, đồ đã sắp sang sông”, anh ở lại bên này bờ biển rộng, để thấy mất hút đời mình một cách rất tự nhiên nhưng lại đầy nuối tiếc. Gió vi vu – Lá rơi – Có một nỗi buồn không tên hiện về – Ta cố trốn chạy – Nhắm mắt tìm hơi quen – Theo tiếng thở dài – Đời còn lận đận – Miệt mài tìm những kỷ niệm dấu yêu – Tuổi thơ chạy mất – Sẽ còn giữ được hơi thở này bao lâu cho những người dấu ái?

Buổi chiều rồi cũng sẽ già từ ta, dù cố níu kéo thiết tha, nó vẫn vô tình đi qua và sẽ thật xa, ngút ngàn trong miên viễn, đầu cần đưa tiễn, buổi chiều rồi vẫn cứ trôi xa. Buổi chiều, buổi chiều sẽ ở trong ta với ngàn nỗi nhớ.

(Phước Hậu)